

ΟΙ νεόνυμφοι, με τις οικογένειές τους, τους μάρτυρες, τους συγγενείς και τους φίλους είχαν καθίσει κιόλας στο τραπέζι, για το συνηθισμένο γλέντι του γάμου, σε μία σάλα του «Κίτρινου Παπαγάλου», όταν ένα γκαρσόνι πήγε κοντά στον γαμπρό, στο Μωρίς Λασουτιέρ και του είπε ότι τον ζητούσε κάποιος στην πόρτα.

— Δέν σου είπε τ' όνομά του ; τον ρώτησε ο γαμπρός δίχως να σηκωθεί.

— Όχι... Είπε ένας ιδιωτικός σωφέρ...

— Πές του ότι δέν μπορώ να σηκωθώ άπ' το τραπέζι.

— Πολύ καλά.

Τό γκαρσόνι άποτραθήχτηκε, μά ξαναγύρισε ύστερ' άπό λίγο.

— Τό πρόσωπο που θέλει να μιλήσει με τον κύριο Λασουτιέρ έπιμενε... του είπε. Μου φαίνεται ότι θέλει να σάς ώσησέ κάτι...

Ο γαμπρός σηκώθηκε χαμογελώντας.
— Βάω στοίχημα, ότι θάναί το γαμήλιο δώρο κάποιου φίλου μου, που νομίζει ότι άρχεις και διατάζει νάρθη... Έκανε μ' έναν ευθύμο τόνο στη φωνή. Συγγνώμη, αγάπη μου... Με συγχωρείτε όλοι σας... Πάω μία στιγμή να δώ τί τρέχει και θά γυρίσω άμέσως...

Ο Μωρίς Λασουτιέρ χάιδεψε κρυφά τό χέρι της γυναίκας του και θύγικε άπό τί σάλλα.

Μά ή ώρα περιούσε κι ο γαμπρός δέν γύριζε. Οί καλεσμένοι σιγα-σιγά άρχισαν να άνησυχούν. Τέλους, ο 'Αλθέρτος Βιλλάρ σηκώθηκε άπ' τί θέσι του:

— Θά πάω να δώ τί γίνεται ο Μωρίς... τους είπε. Μά δέν ει-νε τίποτε. Μήν άνησυχείτε... Θά τον φέρω μαζί μου.

«Οίόι έκαναν ένα σωπιλό νόημα με τό κεφάλι κι' ο Βιλλάρ προχώρησε και θύγικε κι' αυτός άπό τί σάλλα του «Κίτρινου Παπαγάλου». «Όταν όμως ξαναγύρισε, μινάγος, ύστερ' άπό λίγα λεπτά τίς ώρας, ήταν κατάχλωμος και με τό πρόσωπο παραμορφωμένο άπό τί φρίκη.

— Έ, λοιπόν... Έμπρός, τί τρέχει; τον ρώτησαν μερικοί, τρομοκρατημένοι.

Ο 'Αλθέρτος Βιλλάρ άνοιξε τά χέρια του με μία κίνησι άπελπισίας.
— Ξέρω κι' εγώ... στέναξε. 'Ο Μωρίς Έίγνε άφαντός!...

Τά λόγια του έσπασαν σάν μπόμπα: Η ύψη λιποθύμησε, οί γονείς με δάκρυα στά μάτια πάσχισαν να την βοηθήσουν, οί φίλοι, θουβοί, πάγωσαν άπό τί φρίκη τους. 'Ο διευθυντής του «Κίτρινου Παπαγάλου» έ-τρεξε άμέσως να τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

Μά ή έρευνες των «λαγωνικών» της Ασφαλείας δέν κατέληξαν σε τίποτα. 'Ο Μωρίς Λασουτιέρ είχε χα-θί με τον πιο παράξενο και μυστη-ριώδη τρόπο.

Κάποιος, ένας πλανόδιος θιολογώ-λης, τον είχε δη να κατεβαίνει στο δρόμο της συνοικίας της Παλιής Μασσαλίας και να πηγαίνει μαζί μ' ένα σωφέρ κοντά σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο που στεκόταν λίγο πτό πέρα, κι' άπάνταί άπό τον «Κίτρινο Παπαγάλο». Μέσα στο αυτοκίνητο ήταν κάποιος, μία γυναίκα, γιατί ο Μωρίς Λασουτιέρ της φίλησε τό χέρι κι' άρχισε να μιλά μαζί της.

Μήπως μπήκε στο αυτοκίνητο; ρώτησαν οι αστυνομικοί.

— Δέν ξέρω, γιατί εκείνη τί στιγμή, ήρθε κάποιος πελάτης κι' έτσι δέν είδα πότε έφυγε τό αυτοκίνητο... τους άπάντησε ο θιολογώλης.

Τί είχε γίνει λοιπόν;

Ο θιολογώλης είχε δίκιο. 'Ο Μωρίς Λασουτιέρ είχε φύγει μαζί με τό αυτοκίνητο. Μά γιατί; Τό ήθελε μόνος του ή μή-πως άνογκάστηκε άπό άλλους;

— Εγώ νομίζω, ότι έγινε άπαγωγή... παρατήρησε ο άστυ-νόμος.

Και δέν γελιόταν. 'Ο Μωρίς Λασουτιέρ ήρθε μέσα στο αυτοκίνητο μία κυρία μ' ένα πυκνό μαύρο βέλο. Πάνω στα γόνα-τα της είχε ένα κουτί δεμένο με μεταξένιες κορδέλλες.

Μόλις ή άγνωστος με τό μαύρο βέλο είδε μπροστά της τον γαμπρό, του είπε με μία προσποιητή φωνή, σάν να ήθελε να κρύψι τί δική της:

— Μωρίς, τά συγχαρητήριά μου για τό γάμο σου... Αυτό είναι ένα δώρο για την γυναίκα σου...

— Μά ποιά είασατε; ρώτησε αστασιμένος ο γαμπρός.

— Θά σάς πώ ύστερα... του άπάντησε ή άγνωστος. Μά πρώτα πρέπει να μου πής άν θά της άρέσει τό δώρο μου...

— Θεέ μου! Γιατί όλο αυτό τό μυστήριο! Έκανε ο Λασουτιέρ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΣΟΥΤΙΕΡ

στον χωρημένος. Τί περίεργα ά-στεία που κάνουν οι φίλοι στις πιο άκατάλληλες στιγμές!

Η κυρία με τό μαύρο βέλο έξέπασε σ' ένα ήχηρό, γέλιο πού έκανε τον Λασουτιέρ ν' ά-νατριχιάσει. Τού φάνηκε ότι ει-χε ξανακούσει αυτό τό γέλιο...

— Ελάτε, πρέπει να όητε τό δώρο... Άνεθήτε στο αυτοκίνη-το... του είπε ή κυρία και τον έπιασε άπό τό χέρι.

Ο Λασουτιέρ, δίχως να ξέρη τί κάνει, άνέθηκε στο κλειστό αυτοκίνητο και κάθισε δίπλα στην μυστηριώδη άγνωστη. Την ίδια στιγμή, έν άλλο άτομο πού έστεκε άπό την άλλη μεριά του αυτοκινήτου, άνοιξε την πορτίερα, πήδηξε μέσα σάν άστραπή κι' έφραξε τό στόμα και την μύτη του Λιουσιτιέρ μ' ένα μεγάλο μπαμπάκι θουτηγμένο στο χλωροφόριο...

Ο Μωρίς Λασουτιέρ, ήταν συνηλθε, θρέθηκε μέσα σ' ένα πα-ράξενο ύπόγειο, γεμάτο άπό μεγάλες τετράγωνες υπάλλες. Δί-πλα του, στεκόνοιισαν οι άγνωστοι που τον είχαν άπαγάγει. Η μυστηριώδης κυρία, ο συντροφός της με τό χλωροφόριο κι' ο σωφέρ.

— Μά τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία; τους ρώτησε με τρεμου-λιστική φωνή ο δύστυχος γαμπρός. Τί θέλετε άπό μένα;... Δέν σάς ξέρω...

Η άγνωστος ξέσπασε σάλλ, σ' εκείνο τό ανατριχιαστικό γέλιο της κι' άνασήκωσε τό βέλο. Ο Λασουτιέρ, κατάπληκτος, ξεφώ-νισε:

— Μαρτίνα! Έσύ εδώ! Μά γιατί;... Γιατί αϊτή ή ιστορία;...

— Δέν ξέρνω, όπως θέλεις, όπως παληός φίλος μου, του ά-πάντησε ή κυρία με τό θέλο. Έδώ κι' ένα χρόνο, είχες έτοιμά-σει τό γάμο μας και θά με παντρευόσουν, άν δέν βράβαινε της τελευταία στιγμή ότι σε είχα άπατήσει μ' έναν φίλο σου. Με παρατήρησε λοιπόν, με τό νυφικό πέπλο στο κεφάλι κι' έφυγες για λίγο καιρό άπό τί Μασσαλία... Όταν ξαναγύρισε, τά ει-χες ξεάσσει όλα. Κι' άρχισες καινούργιους έρωτες και σήμερα έκα-νες τό γάμο σου με τίη γυναίκα που πήρε τί θέση μου κοντά σου... Μά εγώ δέν ξέσασα τίποτα. Κι' ώρκισθήκα να έκδικηθώ σκληρά, όταν θά μάθαινα τί μέρα του γά-μου σου... Μωρίς, δέν θά ξαναδείξω την γυναίκα σου!... Όταν μ' ά-φησες, ξαναγύρισα στον ύπόκο-μο, όπ' όπου βέλησες να με θγά-λης και σήμερα είμαι σάν μία παντοδύναμη θσσίλισσα... Θά έκδι-κηθώ τώρα σκληρά! Ναι!... Σκλη-ρά!...

Ο Μωρίς Λασουτιέρ είχε χλω-μάσει.

— Μαρτίνα... ψιθύρισε. Πώς μπο-ρούσα να σε παντρευτώ; Μου εί-χες πη, ότι ήσουν χήρα, ότι δέν είχες σχέσεις με κανέναν κι' ώ-στόσο με έλεγχοΰσες και γυρίεις κρυφά στα κέντρα του ύποκόμου με τούς εφήμερους θαυμαστές σου... Πώς μπορούσα λοιπόν να σε παντρευτώ;

Η κυρία με τό θέλο του έριξε μία ματιά γεμάτη μίσος και γύρισε στους συντροφούς της.

— Έμπρός, τά τελειώνουμε... τους είπε. Έδώ είναι ο Ρουστάν.

— Νάτος... Έρχεται... της άπάντησε ο σωφέρ, κυττάζοντας στο θάθος του ύπογειου.

Κι' άλθαινα, ένας τρίτος άγνωστος πλησίασε, μ' ένα σατα-νικό χαμόγελο στα χείλη. Σ' ένα νόημα τότε τίη κυρία με τό θέλο, οι τρεις συνένοχοι της άρπασαν τον Μωρίς Λασουτιέρ, τον έδεσαν χειροπόδαρά και τον παρατήρησαν καταιγής.

— Βλέπεις αυτές τίς μεγάλες υπάλλες... του είπε ή Μαρτίνα. Είνε μπαμπάκι. Σε λίγο θά τίς περάσουν μία - μία άπό την πρέσα, για να τίς συμπυκνώσουν κι' ύστερα θά τίς φορτώ-σουν άμέσως για τά νησιά του Ειρηνικού... Έ, λοιπόν, θά σε χύσουμε μέσα σε μία άπό αυτές τίς υπάλλες. Η πρέσα έπι-τα θά σε λυώσει κι' έτσι δέν θά χρειαστεί να θάψουμε τά χέ-ρια μας με τό αίμα σου, άγαπητή μου... Όσο για την γυναίκα σου, θά τίς γράψω σε λίγο, ότι έφυγες μαζί μου, για την πε-λήνη του μέλιτος, στην Ίταλία...

— Μαρτίνα! ούρλιαξε ο Λασουτιέρ. Είσαι τρελή! Τρελή!

Δέν θά... Μά δέν μπόρεσε ν' άποτελειώση τά λόγια του. Οι συντροφόι της τού έφρασαν τό στόμα μ' ένα φιαγόρω κι' έπειτα τον έχω-σαν θαθεία μέσα σε μία πελώρια υπάλλα άπό μπαμπάκι...

«Υστερ' άπό μία ώρα, ο Μωρίς Λασουτιέρ παρουσιάσθηκε

Οι τρεις συνένοχοι άρπασαν τον Μωρίς.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Τι γράφει ένας περίφημος "Αγγλος συγγραφέας. Οι μεγάλοι άνδρες στάθηκαν εύτυχεις ή δυστυχείς στο γάμο τους; Πώς ο "Αλφόνσος Ντωντέ έβριχε την εύτυχία. Ο Βάλτερ Σκότ και το εξαετές ειδυλλίό του. Είκοσιεννέα χρόνιά συζυγικής εύτυχίας. Η πρόκλη της σύζυγου του Σκαρρόν. Η γυναίκες των μεγάλων πολιτικών, κτλ.

απόφασι του ατό. Η κορία Ντωντέ δεν έπληξε μόνο πρόποτο σούζουνο και οικοδοπισμένη, αλλά και πολέτηος ανεργατής του σούζουνο της. Ο μέγας Γάλλος μυθιστοριογράφος, από τον χαρμό που παντρεύθηκε, δεν δημοσίευσε ούτε μία σελίδα, χωρίς να την διαδόση τροχηγομνίας στη γυναίκα του και να την διορδωση, βασιζόμενος στις όδεις έσπευδεις της.

Ο περίφημος "Αγγλος μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκότ, όταν ήταν πολύ νέος, διορίζονταν πως θα προτιμούσε να πείσι στη θάλασσα, παρά να παντρευθώ. Κι όμως, μία μέρα που έβρεξε, καθώς έβγαζαν από την έκκλησία, είδε μία άγνωστη του νέα, η οποία δεν είχε διαλέξει και βροχόνες. Εγγενής και λεπτός, καθώς ήταν, έτρεξε άμέσως να της προσφέρει την δική του. Η κοπέλα δέχτηκε την ευγενική προσφορά του, κι έτσι οι δύο νέοι — Ο Σκότ ήταν τότε μόλις είκοσι χρονών — προχωρήσαν ζουβεντιάζοντας κάτω από την ίδια διατέλεια. Από την ημέρα εκείνη οι δύο ενισθίθη νεύι αγαπηθήκανε, κι ο έρωας τους κράτησε έξη δολόχια χρόνια. Στο τέλος όμως η δεσποινίς Μαργαρίτα — έτσι λεγόταν — πρότιμης άλλων για σούζουνο κι εγκατέλειπε τον Βάλτερ Σκότ. Ο Σκότ, έπειτα από έξη μήνες, κατά τους οποίους επέφερε τρομερά, γνωριστηκε με την κόρη ενός Γάλλου, με την οποία παντρεύτηκε, αφού έβρινε άραδωνισμένους μαζί της άρρε-το χαρμό. Η αλληλογραφία του Σκότ και της γυναίκας του, κατά το διάστημα της νηυστίας τους, είχε έξαιρετικά ενδιαφέροντα. Σε μία απ' τις επιστολές της η πνευματώδης Γάλλισ έγραφε στον μνηστήρα της :

«...Προτού να τελειώσω την επιστολή μου, ήθελα να σας συστήσω να μη μεταφραρίζετε ποτέ πολλά ό φ έ έλα σης έπιστολές σας : «Οφέλεια να προζήγης...» αφέλεια να μου γράφεις συχνά...» αφέλεια να μη πέφτεσαι διαρκώς... Δεν είναι ανάγκη να μου τα υπενθυμίζεις, γιατί σου τα όφελει πραγματικά όλα αυτά, η μνηστήρας, που σας λατρεύω...»

Ο Γάλλος σατιρικός Σκαρρόν αγαπούσε τόσο τη γυναίκα του, ώστε πολλές φορές έβγαζε με την ιδέα πως κάποτε ο θάνατος θα τους έχωριζε για πάντα. Όταν κατά τη σύνταξη του συμβολαίου του γάμου του ο Σκαρρόν ρωτήθηκε από τον συμβολαιογράφο τι πρόστα έδινε η μνηστήρα, ο σατιρικός απάντησε γελώντας :

—Μη μεγάλα μάτια, το μεγαλοπρεπές της άναστημα, ένα ζευγάρι τριμερό χέμα κι πολύ πνεύμα !..

—Και σεις τι προσέφερετε στην κορία ; Ξαναρώτησε ο συμβολαιογράφος τον Σκαρρόν.

—Την άθανασία !.. φώναζε σφοδρώτατα ο Σκαρρόν.

Και παρηγοριά, κράτησε το λόγο του.

στη σάλλα του «Κίτρινου Παπαγάλου» κατάγχομος, σάν να γυρίσει από τον άλλο κόσμο. "Όλοι οι καλεσμένοι περιμέναν. "Έλεγον ότι οι άστυνομικοί έόλπουσαν διαρκώς άπαγογές κι έγκλήματα, έκει που δεν συμβαίνει τίποτ' άλλο πασα μία εξαφική δουλειά. Ένα άπρόοπτο περιστατικό, δίχως καμμία σημασία Κι είχαν την προαίσθηση ότι θα ξαναγυρίσει ο γαμπρός.

Μά ο γαμπρός δεν θα ξαναγυρίσει, άν τη στιγμή που τον έχωναν μέσα στη μπάλαντα δεν έξφευγε το φωματόρ. Κι έτσι, την ώρα που οι εργάτες εξαπάτησαν δουλειά και σήκωσαν την μάλλα για να την πάνε στην πρέσα, άκουσαν να βγαίνουν από μέσα δυο-τρια βογγατά που τούς τρομοκράτησαν...

Κι έτσι σάθηκε ο Μωρίς Λαουστιέρ και ξαναγύρισε κοντά στην γυναίκα του για να συνεχίσει το γλέντι του γάμου, σάν να του είχε τύχει μία εξαφική δουλειά, ένα άπρόοπτο περιστατικό, δίχως καμμία σημασία...

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

Μεταξύ των μεγάλων πολιτικών άνδρων, που έπαιζαν στο γάμο τους, συγκαταλέγονται και ο Νιστρούλι, ο Βίσμαρκ και ο Γιάδστον. Η κορία Γιάδστον πρωτοείδε τον ένδοξο πολιτικό, που έπρόκειτο να γίνει σούζουός της, σε μία έσπευδα. Ήταν πολύ νέα κατά την εποχή εκείνη και είχε καθήσει πλάι σ' ένα έσπευδο, ο όποιος της είπε σε μία στιγμή, δείχνοντάς της τον Γιάδστον :

—Κοιτάξτε καλά τον νέο, που κάθεται απέναντί σας. Αυτός θα γίνει μία μέρα πρωθυπουργός !..

Η νέα κοπέλα τότε παρηγόρησε με προσοχή το όραμά και εξαφιστάτο πρόσωπο του νεαρού βουλευτή Γιάδστον, ο όποιος, μόλις αντίκρισε το ελπογέρο βουλευτή της, της χαμογέλασε. "Ε, αυτό ήταν έλα... Έπειτα από ένα χρόνο ο Γιάδστον παντρεύονταν.

Υπάρξαν όμως και μεγάλοι άνδρες, που δεν επέτευχαν στο γάμο. Ένας απ' αυτούς ήταν κι ο έφευρετής της άπνομηχανής Γεώργιος Στέφενσον. Ο Στέφενσον, όταν ήταν είκοσι χρόνων, άγάτησε την Έλισάβετ Χίντμας, η οποία ανταποκρίθηκε στο αίσθητά του. Μια μέρα όμως έπιασε τους δύο έρωτευμένους νέους ο πατέρας της Χίντμας και έδωξε κακήν-κακώς το φτωχό Στέφενσον. Ο Στέφενσον, ένα χρόνο μετά το πάθημά του, άγάτησε την κόρη ενός κτηματία, την δεσποινίδα "Αννα Χίντμερσον. Μία μοιραία μέρα όμως, ενώ περπατούσαν στην έσση οι δύο έρωτευμένοι, ο Στέφενσον είδε πως τα παπούτσια της λατρεμένης του είχαν χαλάσει και της συνέστησε να τα μεταλώσει. Η "Αννα όμως θεώρησε τη σύσταση του φίλου της τόσο προσβλητική, ώστε, αντί να μεταλώσει τα παπούτσια της, του έδωσε τα δικά του στό...χέρι !..

Ο Στέφενσον δεν έβρινε πλέον καιρό άπαρηγόρητος, γιατί η μικρότερη αδελφή της "Αννας ήταν πανετήχια κοπέλα και τον παντρεύθηκε, έπειθι δεν βαστούσε η καρδιά της να βλέπει μαραινόμενα ένος νέου, έξ αίτίας της αδελφής της. "Ωστόσο, η εύσταλχη και καλόκαρδη αυτή νέα ήταν έξαιρετικά λεπτοκαμωμένη. Πέθανε πάνω στον τοκετό, μαζί με το παιδί της...

Τη φορά αυτή ο πολυπαθής Στέφενσον, για να μην τρελλαθώ από το κακό του, τώρησε στο πιστό. Τότε ανέλαβε να τον σώσει η πρώτη του άγαμη μένη, η Έλισάβετ Χίντμας, και τον παντρεύθηκε. Αλλά και πάλι δεν έπαυε η τύχη του Στέφενσον να τον κατατρέχει. Σε λίγα χρόνια πέθανε κι η δεύτερη του γυναίκα.

Ο Στέφενσον, αφού έβρινε άρκετά χρόνια γήρος, άπεφάσισε και παντρεύθηκε για τρίτη φορά, αλλά και πάλι δεν χάρισε πλέον χαρμό την εύτυχία του γάμου. Πέθανε έφτά μήνες όστερ απ' αυτόν. Το παρδάγμα του Στέφενσον άποδεικνύει περισσότερο από κάθε άλλο την παρομία, που λέει ότι ο γάμος είναι ένα λαζίο.

Ο γάμος επίσης του "Αγγλου φυσιογόμε "Αγγασίς στάθηκε άτυχος. Άποσιμμένος στην έπιστημη του, παρκαμάσσε τη γυναίκα του. Για να αντίληφθηκε κάπως πόσο μαρτυρική ήταν η ζωή της γυναίκας του "Αγγασίς, σάς άναγκάστηκε το άκόλομπο περιστατικό του άταιμαστος ατόο άνδρόγυνου :

Ένα πρωί, μόλις σημάθηκε από το κρεβάτι ή φ. "Αγγασίς και έβριλε να φορέση τα παπούτσια της, έβγαλε μία χρονιά τούφου και έβριλεσε στο κρεβάτι.

—Τι συμβαίνει ; την ρώτησε ξαφνιασμένος ο άνδρας της.

—Τι συμβαίνει ;... Ροίφη ένα μικρό φεϊδι μέσα στο παπούτσι μου ! άπορώθηκε άμέσως από σοφό η γυναίκα του, τρώμενος.

"Αλλ' ο σοφός καθηγητής, όταν έβρισε τι συνέβη, είπε άπαθέστατα στη σύζυγό του :

—Μόνον ένα, άγαπητή μου ; Μά πρέπει ναίνα τρία ! Τα έβαλα έγώ μέσα, για να μην...αρωφώσω την νύχτα !..

Ο Τζών Χάρνι, ο όποιος άναφέρει στο βιβλίο του πολλά άκόμη παρδάγματα εντιζόμενων και άτυχων γάμων μεγάλων άνδρων, λέει στο τέλος του έργου του :

—Άγαπητοί μου άναγνώστες, οι περισσότεροι απ' τους μεγάλους άνδρες δεν μετάνιωσαν που παντρεύθηκαν. Λυσώγης, δεν είναι δυνατόν να έξακριβώσουμε άν και οι περισσότεροι από τους κοινούς άνδρες έβριναν εύχαριστημένοι από το γάμο τους. Πάντως, κι αν άκόμη οι περισσότεροι μετάνιωσαν έπειθι παντρεύθηκαν, δεν φταίει κι αυτό ο θεσμός του γάμου, αλλά το γεγονός ότι παντρεύονατε στην τύχη ή από συμφέρον άκοινωνοί. Οι σούζουοι που παντρεύθηκαν από έστιαση για τις σοματικές, τις ψυχικές και πνευματικές άρετές τους, ήσαν έννηντα τοις εκατό εύτυχείς.